Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 5.	10 Øre pr. Nr.	Oktober 1918.	1,25 Øre aarlig.	1. Aargang.

Skal det lykkes?

—*—

Stakaandede og blødende, udarmede af Hunger, nedbrudte af Pest og Farsorter gaar Verdenskrigens Mennesker tilsyneladende sin Undergang i Møde. De Anstrengelser, som Krigen byder Menneskerne, er langt fra styrkende, hvad man tidligere har sagt, men derimod virker de opløsende og sammen med Sult og Underernæring skabes der Tilstande, hvor Individerne maa bukke under.

Folkenes Helbredstilstand, som inden Krigen under det kapitalistiske Udsugningssystem underminderedes stærkt, har under Verdenskrigen faaet en Forskydning til det daarligere, som ikke kan genoprettes paa mange Aar.

Og saa længe Kapitalismen, Systemet, som er bygget paa Faatallets Profit af den store Masse, saalænge dette System skal fortsætte, saalænge bliver vi ogsaa Vidne til denne uhørte Masse af Ulykker og Lidelser.

Længe før Verdenskrigen havde Socialister forudsagt, at Konkurrencen mellem de forskellige Landes kapitalistiske Interesser vilde føre til en væbnet Katastrofe. Den kapitalistiske Gevinstlyst, som international Foreteelse, maatte føre til kritiske Forviklinger. Et Lands industrielle Udvikling og Eksportmulighed var bleven Symbolet paa dets Magt. En skarp Konkurrence udviklede sig mellem de forskellige Lande; en økonomisk Krig, som ledendes af smaa, millionrige Kapitalistgrupper, som i hvert Land dirigerede den økonomiske Politik i god Forstaaelse med Regeringerne og i hvert Fald, som i Tyskland, med Understøttelse fra Statsmagten, som præmierede Udførsel af Varer efter bestemte Præmieringsregler.

Saaledes ser vi, at Kapitalismen ikke alene fordærver Folkenes Sundhedstilstand, men ogsaa fordærver Samfundslegemet. Naar alvorlige Mennesker i Fredstid henledte Opmærksomheden paa dette, og *vilde*, at dette System skulde raseres, mødtes de naturligvis ikke med aabne Arme og med Forstaaelse, selv ikke indenfor Arbejderklassen. Al Tale om, at forberede sig paa at give Sammenstyrtningen, naar den kom, en for Arbejderklassen gunstig Retning, afspistes som Fraser af Socialdemokratiet, som mente, at det snart kom til Regeringsmagten og da kunde begynde at tugte Kapitalisterne. Drømmen om ved Lovgivning og Embedsmandsdemokrati at holde Kapitalismen indenfor visse Grænser, er en farlig Drøm. Og endnu vanvittigere var Drømmen om, at gennem Parlamentarismen kunne aflive de Kræfter, som indenfor Kapitalismen pegede imod Krigen.

Tværtimod saa vi, at disse Kræfter i Virkeligheden ignorerede Parlamentarismen, og strakte sine begærlige Knokkelfingre ud mod Arbejderbevægelsen for at frarive den dens socialistiske Betydning.

Men nu ser det ud, som om Arbejderne i de forskellige Lande befrier sig fra Eftervirningerne af Krigshypnosen. Begyndelsen gjordes i Rusland, og Revolutionen dér var ikke alene en Reagens mod Krigen, men ogsaa en Reagens mod det økonomiske System, som er Kapitalismen, og det politiske Enevoldssystem, som repræsenteredes af Zarismen. Med Spænding afventer man hver Meddelelse om Revolutionens Udvikling i Rusland, de kommer sparsomt og er maaske til Dels partifarvede, men saa meget ved vi, at Arbejderne begynder paa at trænge det kapitalistiske Udyr. Udbytningen tilbage.

Kunde man blot sige det samme om Tyskland og dens Arbejderklasse. Verden venter paa dette Underværk, som har været bebudet flere Gange. Nu gaar Bølgerne atter højt, man forstaar det af det Faktum, at Kejser Wilhelm taler til „sit Folk“, at Hindenburg skriver et Opraab, som advarer imod at omtale Nyheder, som ikke er officielle, man ser det afspejles i det indrepolitiske Liv, og i de Dispositioner, der tages for at undgaa en Katastrofe. Men om det er sandt, hvad Bakunin en Gang har sagt, at „Tyskerne er et Folk af frivillige Slaver“, saa er det trods alle Tegn ikke raadeligt at være altfor optimistisk. Man maa ikke lade ude af Betragtning den Opdragelse, som Socialdemokraterne har givet de tyske Arbejdere.

De tyske Socialdemokrater holder stadigvæk paa at „frelse Fædrelandet“. Det tyske Folk kommer sikkert til at trænge til „Socialdemokratiet“, sagde nylig en af Lederne.

Ja, Socialdemokratiet, sin Rolle tro, begynder at gøre sig nyttig. Til Trods for, at man er medvidende om, at man stiller sig i Vejen for det store Opgør mellem Krigskapitalens Herrer og Arbejderklassen, ser vi, at Socialdemokraterne i Tyskland erklærer sig villige til at deltage i Regeringen, altsaa overtage en Del af Ansvaret i Staten, og derigennem gøre Arbejderne medansvarlige, og gennem sin Indflydelse overfor Arbejderne, tvinge disse til at tage Hensyn.

Socialdemokratiet kommer altsaa nu til at spille Rollen som Mægler mellem Kapital og Arbejde, bliver en Bremse paa virkeligt Fremskridt.

Thi der er ingen Tvivl om, at den Rolle, som Socialdemokratiet som Regeringsparti kommer til at

Sejrherren!

— Min Mand og min Broder har du allerede taget, men mit Barn skal jeg opdrage, saa det aldrig bliver dit!

spille, bliver Dæmperens Rolle, en Neddysning af Arbejdernes Krav om Retfærdighed. Vi har set det i Sverige saavel som i Danmark. Senest ved Bagerstrejken, hvor Minister Stauning truede med, at hvis ikke Bagerne gik i Arbejde igen, kunde det ske, at „man" mobiliserede Militæret til at udføre deres Arbejde.

Hvor inderlig Ret har ikke Ipsen, naar han siger, at Socialdemokraterne *er* Antisocialister!

Det sidste Bevis herfor er de tyske Socialdemokraters Stræben efter at blive den Hindring, som stilles i Vejen for de oprørske Massers Opgørelse med Krigsherrerne.

E. M—s.

Det politiske Mord.

Fra „Brand".

—✱—

Det politiske Mord — aktualiseret gennem de russiske Mord paa Volodarsky og Uritsky og gennem Attentatet paa Sovjetmagtens Diktator Lenin — er en urgammel Foreteelse. Allerede da Brutus stødte sin besungne Dolk i Imperatoren, matte man tro, at han ikke var den første, som saaledes opgjorde Regningen med en »Tyran«.

Kan »politiske« Mord skilles fra andre Mord? Er ikke Mord altid Mord, lige fordømmeligt, og spirer ikke samme blodige Høst af samme blodfugtede Sæd? Den objektive Handling er den samme; men i Motivernes skiftende Kalejdoskop bevæger sig en Mangfoldighed af brogede Bevæggrunde, som bestemmer Handlingen; det er Manden og hans Handling bagved Daaden, som farver Handlingen.

Det politiske Mords Karakteristik er, at det er foretaget af personlige, uegennyttige og ideelle Motiver; den politiske Morder beherskes af Kærligheden til en Ide, som trykker ham Vaabnet i Haanden. I den storslagne Scene ved Cæsars endnu varme Lig — Stedet tilhører Verdenslitteraturens ypperste — lader Schakespeare Brutus sige til sit Forsvar:

Da Cæsar elskede mig, græd jeg for ham; da han var lykkelig, nød jeg deraf; da han var tapper, ærede jeg ham; men da han var herskesyg, dræbte jeg ham.

Brutus dømte Cæsar, dømte ham til Døden. Og i Kraft af hvilken Lov? I Kraft af en uskreven Lov: Kærligheden til Rom og til Fædrenelandets Frihed.

Hvorfor rejste Brutus sig imod Cæsar. . . . Ikke derfor at jeg elskede Cæsar mindre; men fordi jeg elskede Rom mere.

Brutus var Idealist. Alle politiske Mordere er Idealister. De fleste af dem er kanske ogsaa Fanatikere d. v. s. Mennesker, som er beherskede af Idéer, som *de* ikke behersker.

Fra mange Kilder sammenflyder de Motiver, som udløser sig i politiske Mord. Sædvanligvis er det Undertrykkeren selv, som omsorgsfuldt forbereder sin egen voldsomme Undergang. Beskærer han Folkenes Frihed, undertrykker Kritiken og umuliggør en »loyal« Selvhævdelse — vil han dæmme op for Livets og »Udviklingens« Flod, saa kommer han ufejlbarligt til kort og falder som Offer for sin egen Uvidenhed. Livet hvis Udtryk er Frihed og Mangfoldighed lader sig ikke gække. En maa dø for Folket; Folket kan ikke dø.

Politiske Mord kunde ogsaa være dikterede af Ønsket om at drage Folks Opmærksomhed til den store hellige Sag. Tyrannens Død betyder da lidt eller intet. Mordet ejer agitatorisk Betydning. Under dette Feltraab erklærede *Handlingens Propaganda* Krig mod Tronerne for nogle Aar siden. Denne Kategori politiske Mord staar nogle Grader lavere paa Sympathiens Skala, men lader sig tilfulde forklare udfra det Tvangsleje hvori Trykke- og Talefriheden maa befinde sig under saadanne Omstændigheder. Ansvaret falder paa Offeret, fordi han er delagtig i Voldet mod Friheden. Er han en Marionet, maa vi overlade Spørgsmaalets Udredning til Livets og Modsigelsernes Mystik.

I begge Tilfælde falder Foreteelserne ind under den *sociale Sygdomstilstands* Rubrik, i et frit og frisk Samfundsliv forekommer ikke politiske Mord. Det samme gælder det politiske *Hævnmord* for begaaede Forbrydelser mod Frihedens Kæmper.

Er det let at kendetegne de utvetydigt politiske Attentater og forstaa de drivende Kræfter, som slynge Bomber og støde Dolke over den klar optrukne Front mellem Reaktion og Fremskridt, saa er det betydeligt sværere at finde faste Punkter i det glødende stjærneglinsende Kaos, som Dagens Rusland viser. Attentatet paa Lenin, Revolutionsmanden, Mordet paa Uritsky og andre Bolscheviker, udførte af Kejserens og Zarkreaturernes forrige Banemænd, de Socialrevolutionære tyde paa en Frontlinie i Zigzag, og en Skyden løs til højre og venstre, som er egnet til fuldstændig at forvirre os.

Er ogsaa disse Mord politiske Mord? Hvis det politiske Mords Kendemærke er uegennyttig Idealisme og almen Velfærdshensyn, maa Svaret blive bejaende. Man *tror* at de befordrer Ruslands Velfærd; selv om det er sandt at England holder om Attentatmandens Haand, saa lader man det ske, fordi man tror, at Englands Haand over Rusland er Landets Lykke.

Men er de russiske Mord betingede af det politiske Mords Nødvendighed? Er de den sidste Udvej? Og vejer deres *for* tungere end deres *imod* (Bolschevikernes Repressalier i Masseterrorismens grusomme Skikkelse)? Med de Forudsætninger, gode eller daarlige, som man paa Afstand har til at bedømme de russiske Partimord, er det os ikke muligt helt at ligestille dem med politiske Mord.

Disse Attentater udløse en Serie tvivlende og bebrejdende Spørgsmaal, aldeles uanset om Spørgeren er med eller mod Bolschevikerne.

En Partiretning sidder ved Magten. Hvorfor? Fordi den bæres oppe af en stærk Majoritet. Man vil styrte Partiet og myrder — Partiledelsen. Men det var jo den herskende Retning, Majoriteten som skulde styrtes! Og den kan kun bringes til Fald af en større Majoritet af en stærkere Folkemening. Det gælder altsaa at erobre Folkemængden i en aandelig Idéernes Kamp. Den som ikke kan det; men myrder Lederen, manifesterer blot sin egen Svaghed eller sine Idéers Svaghed, og styrker ubevidst det, han vilde tilintetgøre.

Men antag at det ikke er en Majoritet, som udtrykker sin Vilje i en herskende Retning, men en undertrykkende Minoritet? Ja, da maa man samle og oplyse den undertrykte *Majoritet* og styrte Mindretallet. Det er den rette Vej. At udvælge en *Martyr* af Minoriteten er sjælden lykkedes jo mindre eller større Vildfarelser han end repræsenterer. Mangen Løgn laante sit Skær af Sandhed fra Martyrgloriens Lys.

Jeg sagde, at den som begaar Vold mod Majoritetens Inkarnation, ude af Stand til vinde Majoriteten selv, blotter sin Svaghed eller den ringe Styrke i sin Mening, som ikke kan vinde Flertallets Bifald. Men antag at han repræsenterer en stærk Mening, at hans Mening er den eneste rigtige, at man blot ikke forstaar den, at den er for god for Folket, som er fanget i Forvildelser? Da skal han vente og lade Tiden og Fornuften virke — — vente til Morgenrøden indtræffer, og Folket kommer og siger: Du, og dem du tilhører, har Ret, din Mening er god, gir os den! Man skal ikke modarbejde sine gode Hensigter og skyde Folkets Afgud ned.

Mord paa Ledere, som inkarnerer Majoritetens tilfældige Mening, er Vold paa Majoritetens Anskuelser. Majoriteten besvarer ufejlbarligt saadanne Udfordringer med at befæste sine Anskuelser og sværge dem evigt Troskab. Er Anskuelserne urigtige og skadelige, forværres altsaa Situationen mangedobbelt.

Repræsenterer Attentatmanden derimod en vrang og reaktionær Mening og i fanatisk Had plaffer løs med Revolveren, da er han en Daare, som ikke undgaar sin Straf.

Vold er en farlig Ting. Man maa omgaas forsigtig med den, spare paa den til det yderste.

Dette i Rusland opstaaede Mordraseri synes at have sin Rod i de forskellige Partiers Overbevisning om, at de er kaldede til at lede Rusland og Folket paa den rette Vej. Og denne Overbevisning flammer op af en endnu mere brændende Tro, nemlig den, at Folket er ude af Stand til at styre sig selv. Hver og en har sit Paradis færdigbygget. Det mangler blot, at Hjorden skal drives ind i Paradisets Have — som Faar drives paa Græsgang. Og Jagten gaar løs med Revolver og Bajonetter. Søger nogen at drage Hjorden og lokke den over paa andre Græsgange, straks blinker Skuddene udenfor Paradisporten. Hvor meget bedre var det ikke, om man i *Samraad* med Folket, som skal lykkeliggøres, skabte *eet* Paradis, visselig maaske uden hængende Haver og himmelsk Musik; men alligevel godt og skønt at være i, i Stedet for at overbyde hverandre og med Hud og Haar prakke paa *Folket* det ene Himmerige herligere end det andet. Hvor skulde ikke Folket derigennem *opdrages* og modne — thi det er just deres Umodenhed og Uselvstændighed, man frygter og undskylder sig med.

Men det er let at ønske det gode og fornuftige, at skabe det er svært.

De politiske Mord, som udføres i Rusland, er sikkert i sine inderste Bevægelsesgrunde »politiske«, men at de skulde være betinget af social Nødvendighed er svært at se. De tilhører ethvert stort Revolutionsdramas tragiske Islæt.

I Rusland har flydt meget uskyldigt Blod. Zardømmets flerhundredaarige Vold beflittede sig sandelig ikke paa at højne Agtelsen for Menneskelivet. I Mørke har Rusland levet, Morgenen er nær, men endnu er det Nat . . . Paa Nat følger alligevel Morgen; og af Fødselens Blod og Smerte stiger Livet.

Ivan Oljelund.

Hvorledes kan der skabes et frit Samfund.

—✶—

Fra Norsk.

I.

Det hænder mig, at jeg faar Brev, hvori man siger mig: „Jeg har læst eders Artikler og eders Bøger, men ingen Steds kan jeg finde nogen tilstrækkelig Forklaring, som kan vise mig, hvorledes et anarkistisk Samfund skal kunne fungere. Jeg har forresten aldrig truffet nogen Anarkist, som har kunnet gi mig tilstrækkelige Forklaringer."

Dette har i selve Verket været en Fejl, ikke bare hos de fleste Anarkister, men ogsaa hos de Masser af revolutionære som, naar man beder dem beskrive de sociale Forhold de dømmer om, svarer: „Vi har ingen Tid at kaste bort paa at diskutere, hvad som kommer til at ske Aar to Tusen; lad os først og fremmest se at avskaffe det som eksisterer."

Om dette Svar i sig selv er en stor Fejltagelse, indeholder det alligevel en lille Del Sandhed. Ingen af os ved, hvad som kommer til at ske i Morgen, og endnu mindre, hvad som kommer til at ske om fem, ti, femti eller Hundrede Aar.

Paa den anden Side — at avskaffe det, som allerede eksisterer, er nok meget godt; men om ingen er forberedt, ingen har en Idé om, hvad som bør gøres, naar Terrænget er renset, saa risikerer man sterkt at have gjort arbejdet forgæves. En Revolution kan ikke gennemføres uden at de, som gør den, ved mod hvilket Maal de marscherer. Om den kommunale Revolution af 1871 mislykkedes, saa var det fordi, at Sejrerne den 18de Marts ikke havde nogen Idé om, hvad de vilde, og indskrænkede sig til at efterligne den Regering, som den lod undslippe til Versailles.

Men paa den anden Side vækrydder et nyt Samfund ikke alle de Stene i det gamle Samfund, som det vælter. De sociale Forbindelser, som udvikler sig i det nye Samund, maa allerede være groede i det gamle Samfund, i de Sammenslutninger, som det nye Samfunds Tilhængere former.

Om det ogsaa er umuligt at forudsige, hvad som kommer til at ske Aar 2000, saa bør vi alligevel idetmindste søge at skitsere, hver og en for sig, den Tilstand, som vi ønsker skulde komme i Stand i det nye Samfund, som vi tænker os, og lad det inspirere os i vore Propagandasammenslutninger, saa at vi bare har at udvikle deres Virksomhed, naar Marken er blevet renset for Forhindringer.

Om I venter, at jeg skal beskrive et Samfund, som alt er forudset, hvor hvert Individs Bevægelse skal være reguleret paa Forhaand, hvor hver Anledning til Fejlgreb ikke bare er forudset, men ogsaa forhindret gennem vedtagne Forholdsregler, da skal I føle eder skuffet.

Det Samfund, jeg „drømmer" om, skal være et Samfund, hvor alle Individer skal være absolut frie, ikke blive kontrolleret af nogen Autoritet, ikke paalægges andre Baand end de som nødvendigvis betinges af Samfundslivet: Handle mod andre, som du vil andre skal handle mod dig, eller handle i det mindste paa en god Maade, at det ikke bliver nødvendig for de andre at forsvare sig mot ubehørig Indtrængen.

Naar jeg proklamerer Retten for Individerne, vil det sige for sunde og normale Mennesker og ikke for „Individet" som Væsen, som aleneværende og isoleret.

Min „absolutte" Frihed er en Talemaade eftersom ingenting er absolut, ikke engang Døden, eftersomde Elementer, som danner vor Krop og sønderdeles gennem Døden gaar for at associere sig med andre Elementer for at give Liv til nye Organismer. Min Absolutisme er begrænset, først af Individets egne muligheder, af de Resurser, som kan skaffe ham Selskab og af hans Udviklingsgrad, og af den Frihed, som tilkommer andre Individer med hvilke han er tvunget til at leve i Kontakt, Individer, som er ligestillet med ham selv.

Ifølge min Opfatning af et fremtidig Samfund, fæster jeg mig mindre véd at beskrive hvad som „bør" være end hvad som „ikke bør" være.

Angaaende min Opfatning om hvilke fremtidige Former det sociale Liv bør tage, nøjer jeg mig med at skitsere dem uden at gaa i Detaljer i deres Funktion og deres Komplikationer. Det er mig umulig og det skulde være unyttig.

For at kunne forudse hvordan dette Samfund skal fungere, maa man kende de Massers Udviklingsgrad og moralske Tilstand, som kommer til at røre sig i dette Samfund, og frem for alt det *modus vivendi* (Maaden at leve paa), som kan fremgaa af Konflikten mellem alle Anskuelser, som søger at gøre sig gældende.

Men derom ved jeg ingenting og kan ingenting vide. Jag har aldrig søgt at optræde som Profet.

Hvad jeg fremholder, og hvad jeg har taget til Opgave at vise, det er Skadeligheden hos de juridiske, politiske, administrative og økonomiske Institutioner i den nuværende sociale Organisation, og Nødvendigheden af at forvise dem fra det fremtidige Samfund, ikke bare under de nuværende Former, men ogsaa under hvilken som helst Forklædning, man end søger at indsmugle dem.

Det Samfund jeg imødeser forudsætter ikke, at man skal erobre den offentlige Magt for at kunne oprette det. „Mit" Samfund er ikke et Samfund, som kan bygges paa en Mands eller Gruppes, et Partis, en parlamentarisk Revolutions, eller ikke engang paa en bevæbnet Revolutions Vilje.

Det Samfund jeg drømmer om, er ikke et Samfund, hvor alle Hjul paa Forhaand er blit studeret, udefter en bestemt Opfatning, mer eller mindre genial, og som for at funktionere nødvendigvis behøver Automater, men ikke frie Mennesker.

„Mit" Samfund er ikke en paa Forhaand fastslaaet Bygning, efter hvis Linjer de Individer, som skal danne Samfundet, med eller mod sin Vilje, har at rette sig og regulere sine Bevægelser og sit Liv.

Det er et Samfund, som organiserer sig saa smaat, om sen, Trappesteg efter Trappesteg, indrettende sine Forhold efter Øjeblikkets Behov, korrigerende dem, forandrer dem, forbedrer dem efter Udviklingens Fremskridt.

„Hvorfor kalder de eder da revolutionær"? spørger man mig.

I mine Bøger har jeg forsøgt at forklare at Evolution og Revolution ikke udelukker hverandre, som det nuværende Regiments Forsvarere forsøger at overbevise os om, men at de langt fra at udelukke hverandre, tværtimod Side om Side hjælper og støtter hverandre.

Om Udviklingen kunde foregaa fuldstændig frit, skulde det ikke findes revolutioner. Men eftersom det forgangnes Former ligger Hindringer i Vejen for de nye Former, som søger at gøre sig gældende, saa opstaar det med Nødvendighed Konflikter. Og eftersom det forgangnes Former, sterke af den Autoritet, som sekellang Eksistens har forlenet dem, og af Magtens Besiddelse vil kue Fremtidens Former, saa staar det intet andet for de sidste at gøre end at rydde Hindringen bort.

Om Individerne var frie og havde haft Frihed til at udvikle sig, som de kunde, havde vi allerede haft det anarkistiske Samfund, hvorom jeg drømmer. De, som havde et bedre socialt Ideal ved Siden af de mindre udviklede, kunde forsøge at virkeliggøre det Samfund, som de skimted. Men sligt forholder det sig ikke.

For nærværende hindres de af økonomiske, politiske, juridiske og administrative Vanskeligheder. Og mellem de Samfundsformer, som eksisterer, og de jeg drømmer om, findes der ingen Bro. Den ene Form er den andens Modsætning. Det er dette, som gør Revolutionen uundgaaelig.

Paa det politiske og økonomiske Omraade afventer Revolutionen ikke altid, at Evolutionen bliver komplet inden Revolutionen bryder ud. Oftest er det saa, at Muligheden for at kunne finde sig i de eksisterende Forhold ikke tillader, at man venter til man har fuld Klarhed om det, som skal erstatte det, man ønsker at afskaffe, og det hænder, at Revolutionen, efter megen Forstyrrelse under nyt Navn gaar til at oprette det onde, som man troede at have afskaffet. Saa bliver det at begynde paa ny igen.

Det er uden Tvivl beklagelig, men det er først efterat vi har set dem at vi kan værdsætte de nye sociale Former.

For den maalbevidste Revolutionær, er Revolutionen ikke Maalet, ikke engang et Middel i dette Ords egentlige Betydning, det er en Frace af det gamle System.

Det skulde være en forfærdelig Fejltagelse fra Revolutionærens Side, om han i Revolutionen saa et Middel til at tilvende sig Magten for derigennem at forsøge at tvinge igennem sin egen Anskuelse.

Naar kommer denne Revolution? Hvor lang Tid tager denne Revolution for at slaa ud i Frihed og Velstand for alle? Jeg ved det ikke, men det bekymrer mig ikke. Behøves det en eller flere Revolutioner for at Individernes frie initiativ skal tillades hele sin bredde? Hvem kan sige det?

For mig er det tilstrækkelig at vide, at den er den eneste Kraft, som kan garantere Individet den hele og fuldstændige Udvikling, for at jeg skal gøre mig til den Forkæmper.

Dens Virkeliggørelse beror ikke af mig, men af „alle deres" Anstrengelser, som sammen med mig har forstaaet i hvilken Retning, de skal vende sine Anstrengelser, om de vil naa frem til Frihed.

Men jeg kommer bort fra Spørgsmaalet; jeg kommer tilbage til det i den følgende Artikel.

Jean Grave.

Soldater!

—✶—

Vaagn op af den Slummer I har været neddysset i. Har 4 Aars Verdenskrig, dette skandaløse, umættelige Blodbad ikke aabnet jeres Øjne for Militarismens Modbydelighed.

I er vel alle klar over, at denne Krig, denne modbydelige, raa Nedslagtning af jeres Kammerater og Arbejdere i de forskellige Lande, kun drives for nogle faa Tusinder af Kapitalisterne og Overklassens Interesser.

Lad os se paa Forholdede her i Danmark, er det Arbejde for voksne, danske Arbejdere i Militarismens blodstinkende Bøddeldragt at krybe rundt paa Maven i flere Timer, at gaa paa Torvet med Kurven for en Officersfrue, eller slikke et Par Støvler eller et Vandfad rent med Tungen, fordi det behager en af Hærens største Bøller — blandt Officererne — at se.

Der er saaledes hundrede af Ting som en Arbejder ikke skulde nedværdige sig til. Derfor rejs jer alle Arbejdere i den danske Hær, til en Krig mod Krigen og Militarismen under Revolutionens Fane.

Mød op* paa de revolutionære og antimilitaristiske Møder. *Følg Udviklingen, kast Aaget.

Giv Agt* paa Dannelse af *Arbejder- og Soldaterraad.

Moritz Jørgensen.*

Den energiske Ungsocialistiske Forening i Odense udfolder en kraftig antimilitaristisk Agitation. Ovenstaaende Opraab, som er spredt i Tusindvis af Eksemplarer taler tydelig om Arten af deres Agitation.

Antimilitarismen.

Medens Opløsningsprocesserne i de krigsførende Lande mærkbart øges, men Meddelelserne af Censuren hindres i at naa udenfor Landets Grænser, fortsætter de Unge i de neutrale Lande Aktionen mod vor Tids største Plage, Militarismen. Den forbitrede Kamp, som vore unge Klassekammerater fører her i Danmark mod den tvungne Værnepligt og Staten, gennem Militærnægtelserne, ser vi ogsaa føres i andre Lande, som Norge og Holland. Og med samme Middel, med Indespærring og Tvang forsøger man der, som her, at slaa vore Kammeraters Angreb mod Militarismen ned.

I Norge

er fornylig tre unge Kammerater blevet dømt fordi de nægtede at aftjene deres „Værnepligt". Den ene *Ingjald Norstrand* fra Risør, blev dømt til 30 Dages Fængsel, denne Gang. Efter hvad der er bekendt, dømmer man nemlig i Norge Militærnægterne for hvert Aar til stadig større og større Straf.

Knut Tallaksen fra Kristianssand dømtes til 90 Dages Fængsel, samt *10 Aars Tab af borgerlige „Rettigheder"*. Dersom det betyder, at han ogsaa har mistet sine militære „Rettigheder", kan han jo være tilfreds med Kampen for sin egen personlige Del, og kan staa som Mønster for den Vej hele Arbejderklassen skal gaa i sin Kamp mod den militære Hydra.

Men Socialdemokraterne i Norge, som hidtil har været velvillig stemt overfor Militærnægterne, blegner om Næbbet, thi blandt de „Rettigheder", som de unge mister, er jo ogsaa „Retten" til at afgive deres Stemme. Og for at bevare denne „Ret" synker Socialdemokraterne socialistisk set, saa dybt i kapitalistisk borgerligt Mudder, at det slaar fuldstændigt sammen over Hovedet paa dem.

En anden Kammerat, *Karl Isackson* fra Raaøen, er ogsaa arresteret for ikke at have mødt. Han har straks optaget Sultestrejken i Arresten.

Holland.

I Holland er, som nævnt, ogsaa rejst en kraftig antimilitaristisk Bevægelse. Paa den Kongres, som „Internationale Antimilitaristische Vereeniging in Niederland" afholdt fornylig, besluttedes at sammenkalde Socialister og Antimilitarister fra alle Lande til en Kongres i Holland efter Krigen. „Internationale Antimilitaristische Vereeniging" indtager Standpunktet „Ikke en Øre og ikke en Mand til Militarismen".

Sverrig.

To af Fagforbundene i Sverrig, nemlig Elektrikerne og Typograferne, har paa deres Kongres udtalt sig for Afholdelse af en almindelig Antimilitaristisk Kongres, og givet deres Forbundsstyrelser Bemyndigelse til dens Sammenkaldelse. Til Kongressen mener man at kunne samle alle Arbejderorganisationerne, saavel faglige som politiske og Kongressens Opgave skal være at bane Vej for en effektiv organiseret Kamp mod Militarismen.

Gnister.

—o—

Lighed for Loven.

Vore Kammerater Chr. Christensen, Niels Johnsen og Laurids Hansen sidder endnu indespærrede, medens man er blevet nødt til at slippe Johs. Sperling løs. Vi vil paany erindre om at man formodentlig holder dem arresterede fordi de vilde vække Opposition mod Politiets nedrige og brutale Optræden paa Ladegaarden. Det er en meget farlig Forseelse. Man forstaar det endnu bedre, naar man ser, at de holdes tilbage i Arresten, medens man løslader Hector, en af Københavns største Vareaagrere. Det er en ypperlig Illustration til Ligheden for Loven. I det demokratiske Danmark.

✱

Th. Thøgersen,

den kendte Antimilitarist, holdes ogsaa stadig indespærret. Saa vidt vi kan se, vil man have gjort ham ansvarlig for, at saa mange Soldater i den sidste Tid har kastet Uniformen. Det lykkedes vel ogsaa at faa ham dømt, da Socialdemokratiet, som jo endnu er de herskende indenfor Arbejderklassen, i fuldt Maal vil støtte Regeringen i at slaa Militærnægterens store Bevægelse ned. Og vor Fagbevægelse har endnu ikke, tiltrods for den store økonomiske Hjælp de har givet Foreningen for konsekvente Antimilitarister, faaet Øjnene op for den store Betydning Militærnægternes Bevægelse har for hele Klassen. Thi ellers var de jo istand til at lægge et mægtigt Tryk paa Regeringen, naar den brutaliserer Kampen mod de enkelte Antimilitarister.

✱

Indbrud hos Minister n. P. Stauning.

Staunings Sommervilla paa Stevns har haft Besøg af Indbrudstyve. Som den store revolutionære Socialist han er, har han i sit Hjem hængende smaa Skilderier paa Væggene, hvorpaa Socialismens Fyndord er broderede. Vi nævner i Flæng: „Ejendom er Tyveri", „Ned med Kapitalisme", „Arbejdet er Kilden til al Rigdom, Udbyttet bør tilfalde dem der arbejder" o. s. v. Cigarerne som er stjaalet — „stjaalet" skulde det vel hedde i en Socialists Mund — var rimeligvis nogle som Cigarmager Stauning havde siddet og trillet i sin Fritid, saa jeg vil i Retfærdighedens Navn haabe, at det har været de moderne Surrogat-Cigarer af gamle Træskovisker o. l., saa de formastelige Tyve har faaet ondt af at ryge dem. Anderledes stiller det sig med Vinen. „København" skriver at der blev stjaalet baade Caloric, Madeira og Champagne, medens „Social-Demokraten" paastaar, at det er lutter Ondskab, at omtale Tyveriet af Vine, der fandtes kun nogle Sjatter til Rest fra et Fødselsdagsgilde i Sommer. Talrige Avisartikler har allerede staaet om det betydningsulde Spørgsmaal i Dagspressen, og naar vi her tager det op er det fordi vi mener, at Spørgsmaalet har stor almen Interesse værdig til Undersøgelse af en international Kommission. Vi skal holde vore Læsere à jour med Sagens Forløb, og naar det bliver opklaret om Vinflaskerne har været kvart — halv — eller helfulde skal vi udsende et Ekstranummer af „Den røde Krig".

Sansculotterne.

Hr. Redaktør!

I sidste Nummer af „Den røde Krig" staar der, at Sansculotter betyder: de Bukseløse. Dettte er en ret almindelig Misforstaaelse. Det betyder lige det modsatte, nemlig dem, der gik med lange Bukser, som i Revolutionstiden blev moderne, fordi de opfattedes som en ydre Protest mod Aristokraternes Knæbenklæder, culottes. Ordret er Oversættelsen altsaa: uden Knæbukser, og Meningen er: de Langbuksede, ikke: de Bukseløse.

Til den nye Mode hørte endvidere, at man afskaffede Parykker og Haarpiske og klippede Haaret kort. Herhen kan ogsaa regnes *den frygiske Hue*, Sindbilledet paa Friheden, paa Retten til at følge sit eget Hoved, idet Frygiens Beboere i Oldtiden bar saadanne Huer ved deres Fester for Cybele, Moder Jord, og Bakkus, Glædens Gud.

Endelig optræder *den røde Fane* paa den Tid. Men her møder vi i Reglen ogsaa en Misforstaaelse, idet Folk tror, at det var Revolutionsfanen. Det var tværtimod den af Nationalforsamlingen vedtagne Ordensfane, som Byraadene i Henhold til Oprørsloven skulde hejse, naar Autoriteterne skred ind mod Folket. Saa vidt jeg véd, udfoldedes den røde Fane første Gang paa Marsmarken i Paris af General Lafayette, da Befolkningen havde hængt en Bager paa en Lygtepæl og gjorde Oprør paa Grund af Brødmangel. Den udfoldedes „i Kongens og Lovens Navn". Men dens Historie er iøvrigt meget ældre, idet Nationalforsamlingen tog den røde Fane op efter de gamle Franker, hvis Rigsfane var rødfarvet. I vor egen Tid har Social-Demokraterne slaaet sig paa den røde Fane, og i deres Hænder er den blevet en laset Klud.

J. J. L.

Kommunistisk Anarkisme.

Man bør ikke lade sig forvirre af Ord som kommunistisk Anarkisme, revolutionær Socialisme og Ungsocialisme, thi de betegner alle tre den samme Samfundsopfattelse. Hvilken af disse Betegnelser det er mest praktisk at anvende, er det naturligvis nødvendigt at være klar over, men maa jo ikke glemme, at Indholdet er det hovedsagelige. Disse forskellige Ord er Benævnelser paa eller Udtryk for en bestemt Samfundsopfattelse, som der nedenfor vil blive forsøgt at gøre nærmere Rede for.

Hvert enkelt Menneske føler Trang og Lyst til at leve et naturligt og lykkeligt Liv, men Samfundsforholdene undertrykker denne Trang og dermed Mennesket selv. Den første Betingelse for et lykkeligt Liv er, at der er Adgang til at faa de fysiske Fornødenheder tilfredsstillet (Mad, Bolig, Klæder) uden derfor at opgive sin Frihed. Dette siger naturligvis ikke, at man skal være fri for at arbejde. I Kravet om Livsfornødenhederne ligger fornuftigvis ogsaa Pligten til at være med at fremskaffe dem. Vil man altsaa have at Menneskene skal være lykkelige, maa man først og fremmest holde paa, at de skal tilfredsstille deres Krav paa Brød og Frihed.

Hvad er nu Aarsagen til, at nogle Mennesker maa føre en haabløs og elendig Slavetilværelse, medens andre lever i Luksus og Overflod? Naar man kender Aarsagen dertil, gælder det jo om at søge denne Aarsag ophævet. Denne Aarsag er simpelthen, at et Mindretal af Magthavere har tiltaget sig Magten over Jorden og Produktionsmidlerne og tillige ved Militærinstitutionen Magten over Folk personlig. Aarsagen til Folkets Elendighed er med andre Ord Kapitalismen og Staten, og det gælder da om at bekæmpe og søge at ophæve begge Dele.

Men i Stedet for Kapitalisternes Magt over Jorden og Fabrikerne, maa man sætte Folkets fælles Eje deraf og fælles Brug af Produkterne. Dette er imidlertid *Kommunisme*.

Staten er en Magtinstitution, hvis hovedsagelige Virksomhed bestaar i at beskytte Privatkapitalismen mod Folket, som jo ellers ikke vilde finde sig i en saadan Tilstand. Ved Statens Ophævelse maa jo saa en anden Tilstand træde i Stedet derfor, og det maa være den frivillige Overenskomst mellem de forskellige Grupper og Organisationer i Befolkningen. Dette er imidlertid *Anarki*, da dette Ord jo betyder uden Herredømme, d. v. s. uden Stat.

At være Modstander af Staten vil ogsaa sige det samme som at være antiparlamentarisk og antimilitaristisk, thi Parlamentet er en Del af Staten, nemlig den lovgivende Del og Militæret er simpelthen Statsmagten. En Magt, der løber jævnsides med og understøtter Stat og Kapitalisme er Religionen, som derfor ogsaa maa bekæmpes. Ikke den Følelse hos Menneskene, som søger sit Udtryk gennem Religionen, men sammen med Religionen hænger en skadelig Autoritetstro, en Dogmetro og en stærk Tilbøjelighed til at lade sig nøje med Tingene, som de er, og søge sin Tilfredsstille i en indbildt Verden. ... ende skadelige ... onen, man maa ... ivs.

Man maa altsaa være klar over, at det, der skiller den kommunistiske Aanarkisme eller Ungsocialismen fra andre Former af Socialisme, er dens antiparlamentariske og antireligiøse Princip, samt dens Fordring om, at alle Samfundsmedlemmer bør være ligestillede i Rettigheder, altsaa i Andel i Produktionens Frugter, og lige i Pligter, idet enhver skal yde efter sin Evne, i et saadant Antal Timer, som er nødvendigt og som nærmere er fastslaaet ved frivillig Overenskomst.

Vil man nu spørge efter Midlet til at gennemføre et saadant frit Samfund, bestaar det jo naturligvis først og fremmest i at øve Kritik, sprede Oplysning og drive Agitation i den Retning, som her er antydet for paa den Maade at svække og undergrave det nuværende System. Dette mener man imidlertid ikke er nok. Der maa være en praktisk Arbejderbevægelse, der netop har sat sig dette Maal, Arbejdernes Erobring af Produktionsmidlerne. Men denne Bevægelse er Syndikalismen.

Anarkismen er en Samfundsopfattelse og Syndikalisme den praktiske Bevægelse, som følger deraf. Alligevel opstaar der jo en Forskel, idet Syndikalismen for at kunne samle Arbejderne om sit økonomiske Maal, maa se bort fra det, der splitter dem. Men dette adskillende er netop de forskellige Meninger om Parlamentarismen og Religionen. Syndikalismen vil derfor helst proklamere sig neutral overfor disse. Erfaringerne viser imidlertid, at denne Neutralitet eller Tolerance, som Syndikalismen søger at praktisere overfor Parlamentarismen og Religionen, er en yderst farlig Sag for Syndikalismen selv, og det kommer af, at *den* jo netop er opstaaet af og hviler paa en Underkendelse af Parlamentarismen og Religionen.

Vil man altsaa endelig opstille en Forskel mellem Syndikalisme og kommunistisk Anarkisme ligger den i, at den første har en vis uheldig Tilbøjelighed til at stille sig neutral overfor Parlamentarismen og Religionen, medens den sidste stiller sig skarpt og klart imod disse to Faktorer.

K. I. I.

Mit Land og mit Folk.

Jeg elsker mit Land
med dets Skov og dets Strand
og med Rugvippens Duvning for legende Vinde,
med Ø og med Bælt,
hvor Arbejdets Helt
med skabende Kræfter Naturen betvinge.

Du Arbejdets Mand,
mit Folk i mit Land,
som jeg elsker og favner med blødende Hierte,
mod Vold vær paa Vagt,
at ikke forsagt
jeg skal skjule mit Ansigt og hulke i Smerte.

Vor Kamp, den er stor.
I en Verden af Mord
skal Fredens Idéer som Bavnene brænde.
Ej Uret vi øve,
vort Frisind sin Prøve
skal staa naar vor sejrrige Kamp er til Ende.

Da skal Arbejdets Mand
bygge Frihedens Land
paa Ruinen af Voldets og Urettens Rige,
naar alle vi smaa
forenede staa,
da skal Slavetilstanden for Friheden vige.

Da ser vi vort Land
med dets Skov og dets Strand
og med Rugvippens Duvning for legende Vinde.
med Ø og med Bælt,
og hvor Arbejdets Helt
til Stadighed Frihed og Lykke skal finde.

Andreas Fritzner.

Agitationens Opgave

er at omforme Proletariatets dybe, men uklare Misfornøjelse til en stærk maalbevidst Bevægelse. Misfornøjelsen findes paa Forhaand rundt omkring hos de Udplyndrede, undtagen der, hvor den giver Plads for en dyrisk Sløvhed; men denne Misfornøjelse er uklar og planløs, rettet mod den enkelte, ikke mod selve Systemet hvorunder man lider, og lige saa ofte rettet mod Ligestillede, som mod den, der deltager i Udbytningen. Agitationens ædle Maal er saaledes ikke at frembringe Misfornøjelse uden at organisere det til Klassebevidsthed og rette det mod det kapitalistiske Princip. Og sikkert er, at de Proletarer, som besjæles af denne sociale Misfornøjelse, er de, som føler den største Lykke og Tilfredsstillelsen ved at leve og kæmpe; thi de har et højt ideelt Maal for deres Kamp.

Den moderne Skole.

„Den moderne Skole“, som Francesco Ferrer aabnede i Barcelona i August 1901, var ikke den første af sin Slags i Spanien. Men den var den livskraftigste af alle Spaniens ikke-kirkelige Skoler.

Landets organiserede Fritænkerbevægelse havde allerede længe indset den tvingende Nødvendighed af at rationalistiske og af Kirken fritstaaende Skoler, modarbejdede den religiøse Overtro og dens fordærvelige Virkninger.

Allerede 1885 grundlagdes den antikirkelige Skole „La Verdad“ (Sandheden) i San Felice de Guipolo. Det var Stadens bedst udrustede Skole og besøgtes af et stort Antal Elever.

1888 oprettede Fritænkerforeningen „Fremskridtsvennerne“ en lignende Skole i Madrid. Denne Forenings Love angav som deres Hovedopgave „Oprettelsen og Vedligeholdelsen af anti-kirkelige Skoler for Drenge og Piger med alle nødvendige Klasser og Grader“. Paa den internationale Fritænkerkongres 1889 var 60 spanske Fritænkerforeninger repræsenteret, og af den foreliggende Beretning fremgaar det, at de saa sin Opgave i den anti-kirkelige Opdragelse. Flere af disse Foreninger opretholdt anti-kirkelige Skoler, og deres Bestræbelser var at gøre sin Indflydelse gældende derved at faa Religionsundervisningen fuldstændig sløjfet af Folkeskolen.

— — —

Dette var den Atmosfære og de Strømninger, som gjorde sig gældende mod Religionen i Skolerne de Aar da Forsøgene og Forberedelserne fandt Sted til „Escuela Moderna“.

Det spanske Folk var for en stor Del Fritænkere. Men det mest bemærkelsesværdige var, at Hovedmassen af Bønder og Landarbejdere, som i umindelige Tider havde bøjet sig under Overtroens Aag, ikke længere frygtede Helvede, der findes f. Eks. smaa i Bjergene skjulte Byer, hvor den største Del af Begravelserne finder Sted uden Præstens Medvirkning, og Bryllupper arrangeres af den frisindede Landsbybefolkning for en stor Del til Marseilliaisens Toner og uden Præster. Ikke blot Kirken; men ogsaa Religionen, begynder at miste sine Rødder i den spanske Befolkning.

Den aandelige Mark var saaledes vel bearbejdet for den Sæd, som Ferrers moderne Skole i Barcelona udsaaede. Snart formerede den første Skole sig, dens Indflydelse voksede og i Aaret 1906 fandtes der i Katalonien og andre Steder allerede 60 Skoler efter den moderne Skoles Mønster.

— — —

Lad os nu betragte Grundlinierne i Ferrers Stræben og deres praktiske Gennemførelse. I det Manifest, som Ferrer udgav i Anledning af den første Skoles Aabning i Barcelona, udtalte han sig paa følgende Maade om sine Idéer:

„Det egentlige Spørgsmaal bestaar deri, at kunne anvende Sko-

len som det virksomste Middel til at opnaa Arbejderklassens fuldstændige, aandelige, intellektuelle og samfundsmæssige Befrielse.

Hvis vi alle er enige deri, at Arbejderklassen, eller rettere hele Menneskeheden, intet som helst kan vente sig af nogen Gud eller anden overnaturlig Magt, kan vi da erstatte denne Magt med en anden Magt, f. Eks. Staten?

Nej, Proletariatets Befrielse kan kun være Arbejderklassens umiddelbare og selvbevidste Værk, dets Vilje til at lære og vide.

Hvis det arbejdende Folk forbliver uvidende, saa forbliver det stadig i Statens eller Kirkens Slaveri, d. v. s. i Slaveri under Kapitalismen, som disse to Magter repræsenterer. Om det derimod henter sin Kraft af Fornuften og sin Viden, skal dets selvklare Interesse snart bringe det til at gøre en Ende paa Udbytningen, saa at Arbejderne kan tage Menneskehedens Arbejde i sine Hænder.

Derfor gælder det, i Følge vor Mening, at bringe Arbejderklassen til Forstaaelse af denne Sandhed.

Naar nu denne grundlæggende Sandhed mere og mere breder sig blandt de voksne Arbejdere gennem deres faglige Organisationer, saa bliver det vor Opgave at indpode den samme Sandhed blandt Børnene og den opvoksende Slægt.

Lad os danne et Opfostringssystem, gennem hvilket Barnet hurtigt og let kan komme til at forstaa Aarsagen til den videnskabelige Ulighed, de religiøse Løgne, den fordærvelige Fædrelandskærlighed og den alderdomsskrøbelige Vane med Familien og deslige; at alt dette holder Mennesket i Slaveri.

Det er ikke Staten, Udtrykket for en udbyttende Minoritets Vilje, som kan hjælpe os til Opnaaelse af vort Maal. At tro dette skulde være det fordærveligste Vanvid.

Om I vil have duelige Købmænd; gode Bogholdere, brugbare Embedsmænd, — kort sagt Folk, som bare tænker paa at skabe sig en Fremtid, uden at bekymre sig om andre, — vend Eder da til Staten, Handelskammeret, til alle patriotiske Foreninger og Selskaber. Men hvis I vil Broderskabet; hvis I vil forberede Freden og alles Lykke — hvilket I maa ville — da vend Eder til *Eder selv*, til dem, som lider under det nuværende Tyranni, grundlæg blandt dem Skoler som vor, i hvilke I kunde udbrede alle de Sandheder, som er Menneskehedens Ejendom.

Og hvorfor bekymre Eder om Statens Tilskud, naar blot I kan være Herre i eget Hus, naar I har Vished for, i en nær Fremtid at have skabt en ny Generation af selvbevidste Mennesker, som ikke længere skal være et Værktøj for Tyranniet; men skal bestaa af frie Mennesker, som er fast besluttet paa at leve i sand menneskelig Solidaritet og almindelig Velstand."

Skolens Program giver endvidere Oplysning om dens Organisation og Arten af den i samme meddelte Undervisning.

I Skolen bliver Piger og Drenge over fem Aar optaget. For at fuldstændiggøre dens Arbejde, benytter Skolen sine Søndag Formiddage til historisk Undervisning til Undersøgelse af Menneskehedens Kamp og Lidelser i forløbne Aarhundreder, til Oplysning om Mennesker, som har udmærket sig paa Kunstens og Videnskabens Omraader eller i Kampe for Fremskridtet.

Skolens Program omfatter: 1) En forberedende Klasse (med to Underklasser), i hvilken Observationer, Forsøg og Eftertanke over Livets daglige Foreteelser veksler med Erhvervelsen af almindelige Kundskaber og Gymnastik og sunde Lege. 2) Et Mellemkursus, som er benyttet til de videnskabelige Kundskaber, som er nødvendige for den mest muligt omfattende ensartede og positive Opfostring af Barnet. 3) Den øverste Afdeling, hvor de opvoksende, under Lærerens Ledelse, kan kaste sig over et personligt Arbejde og de større Børn kan opfriske, prøve og udvide de Kundskaber, som de har erhvervet sig i Mellemkursuset, saaledes at det bliver muligt for Eleven at sysselsætte sine særskilte, individuelle Sjælsegenskaber. Skolens Ledelse leverer maanedlige Beretninger over de praktiske Resultater og Fremskridt.

Den moderne Skoles Opgave er: at opdrage de dem betroede Børn saaledes, at de kan blive frittænkende Mænd og Kvinder, som elske Sandhed og Retfærdigheden. For at opnaa dette Maal erstatter Skolen Teologiens dogmatiske Methode med Naturvidenskabens fornuftsmæssige Methode, med den Hensigt at opvække hvert enkelt Barns særskilte Anlæg og Muligheder, at udvikle og kultivere disse, saa at de medfødte, men ofte skjulte Anlæg hos hvert Barn kan faa frit Spillerum og saaledes at Barnet ikke blot bliver et nyttigt Medlem af Samfundet; men at det ogsaa, takket være sin specielle Opdragelse, kan blive et Værktøj til Massens aandelige og moralske Højnelse.

Allerede i første Afdeling, som bestaar af helt smaa Børn, bliver de enkleste litterære og videnskabelige Kundskaber meddelte. I denne, ligesom i alle øvrige Afdelinger, anvendes kun de af Skolen selv udgivne Lærebøger. Den første Lærebog er samtidig „A. B. C.", Grammatik og er illustreret Haandbog over Naturens Udvikling. I et enkelt og for Barnet letforstaaeligt Sprog skildres deri Verdensudviklingens Gang ligefra Atomet til Mennesket.

For at bekæmpe den anden Hovedstøtte for Samfundselendigheden, Dogmen om Patriotismen og Militarismen, udgav Skolen en Oversættelse af de af Anarkisten Jean Grave, Redaktør af Tidsskriftet „Temps Neuveaux", samlede Udtalelser og Fordømmelser over Krig og Militarismen. I Forordet skriver Ferrer:

„Denne Bog synes os yderst nyttig til at forstærke Følelsen for Retfærdigheden, som hos Barnet endnu ikke er fordærvet, og skærmer Barnet mod de Priviligeredes onde og egennyttige Indflydelse. Vi gør os, gennem Udgivelse af denne Bog, til Tolk for disse fritænkende Lærere, som i Folkeuniversitetet, Foreningerne for sociale Studier, Arbejderorganisationerne og i de frie og ikke-kirkelige Skoler, egne sig til Opgaven at udplante Retfærdighedens Idé i de barnlige Intelligenser.

Med Udgivelsen af denne Samling antimilitaristiske Tanker fra den internationale Litteratur godtgør „den moderne Skole" sine gode Hensigter og sin gode Vilje, saa at alle de Lærere og Lærerinder, som er overbevist om, at Krigen er Menneskehedens mest afsindige Forbrydelse, og Militarismen er denne Forbrydelses Fuldbyrdere — og at de begge opretholder de herskendes Rettigheder i det nuværende Samfund. Den haaber, at alle Opdragere erkender Forpligtigelse til at overbevise sine Elever, at den paa social Retfærdighed grundede Fred er det højeste Gode, som Menneskeheden kan efterstræbe, og at denne Menneskelighed finder sin største Løn i den kommende Retfærdighedstilstand."

En anden højst vigtig Bog er „Universalsubstansen" af Paraf-Javal og A. Bloch. Denne lille enkelt skrevne Bog opløser Livsgaaderne i sine enkleste naturlige Bestanddele, med det Formaal videnskabeligt at borttage Grunden for Menneskets Tro paa Undere og Troldom. Ferrer betragter denne Bog som den vigtigste blandt den „Moderne Skoles" Forlagsvirksomhed.

Hvilke vakre Frugter denne — i Ordets bedste Mening — *anarkistiske* Opdragelse sætter i de enkle smaa Børns aandelige Udvikling, derom beretter os de i en særskilt Bog samlede og udgivne Skrifter af Eleverne.

En fri og lykkelig Barndom! Det er Vejen, ad hvilken der skal skabes Kæmper for en fri og lykkelig Menneskehed. Dette var det Ideal, som Ferrer efterstræbte uden at give tabt. Fra sit Fængsel (under hans første Fængsling 1906) skrev han til Professor Heaford herom:

„Jeg har efter nogle Maaneders Forløb af denne humanitære og videnskabelige Opdragelse kunnet overbevise mig om, hvilke Kvinder og Mænd, som skal vokse frem, om vi giver Barnet en rationel Opdragelse.

Det er en Fornøjelse at se hvor Kammeratskabet udvikles under gensidig Agtelse mellem Drenge og Piger. Det hjerteligste Forhold raader mellem Lærere og Elever, da alle var gennemtrængte af Ønsket om at virkeliggøre et ideelt Samfund, hvis Grundvold er den gensidige Hjælpsomhed og Solidariteten."

Maa vi ogsaa her i Danmark gaa i Gang med at danne „Moderne Skoler", saa at den opvoksende Slægt maa blive mere og mere moden til lykkeligt at gennemføre den sociale Revolution.

Eva L.-M.

✱

— Hvorfra stammer Ordet: Parlament?

— Sandsynligvis fra de latinske Ord *parlare*, som betyder: *tale*, og *mentire*, som betyder: *lyve, tale usandt*.

Og *de* Kunster dyrkes jo hyppig i Parlamentet, saa *Navnet* lyver jo ikke.

Idealisme og Fagbevægelse.

—o—

Disse to Ord vil for mange staa som to Kontraster, idet man i Almindelighed ser paa Fagbevægelsen som en rent praktisk Foranstaltning for at hæve Arbejdernes Livsvilkaar og som samtidig har taget Arbejdsløshedsforsikringen op som en stærk dominerende Side af Virksomheden.

Og kommer man til Fagbevægelsens Møder, Generalforsamlingerne, er det jo uhyre forsvindende Idealismen præger Debatterne. Det er altid de samme tildels ligegyldige Spørgsmaal, der sætter Lidenskaberne i Bevægelse. En stor Del af Tiden benyttes jo ogsaa til Slagsmaal om „Benene".

Ikke alene hele Fagforeningstaktiken er reformistisk og konservativ; men ogsaa selve Maalet for hele Bevægelsen indskrænker sig til den smaatskaarne „Kampen om Femøren". Kampen om Løntillæget for at opveje Stigningen i Livsfornødenhedernes Pris, dette Løntillæg som saa igen bundfælder sig i nye Vareprisstigninger.

Alle andre Spørgsmaal er traadt i Baggrunden for Kampen om Femøren. Selv et Spørgsmaal som Forkortelse af Arbejstiden var gledet ud af Fagbevægelsens Horisont og blev helt overladt til Politikerne som et aarligt tilbagevendende Paradenummer. (Nogle københavnske Fags Kamp for Wekend har dog igen bragt dette Spørgsmaal paa Bane).

Vi Ungsocialister har her en stor Opgave i at bringe Idealisme ind i Fagbevægelsen. Samtidig som vi arbejder Haand i Haand med Syndikalisterne for at forandre Taktikken i Fagbevægelsen, maa vi ikke glemme at arbejde for at Arbejderens Syn paa hans økonomiske Organisation bliver helt ændret. Vor Agitation maa give vore Fagforeninger et Maal at kæmpe for. Kun lidet nytter det at de nuværende reformistiske Understøttelsesforeninger, som kaldes Fagforeninger, bliver syndikalistiske Kamporganisationer, hvis de ikke faar et helt andet Maal at kæmpe for. Hvis „Kampen for Femøren" stadig skal være den Tap hvorom det hele drejer sig er vi lige vidt; thi saa vil den hurtigere Lønstigning, som nødvendigvis vil blive Følgen af den ændrede Taktik, kun bundfælde sig i fornyede og mere voldsomme Prisstigninger. *Maalet* for en revolutionær Arbejderbevægelse maa man ikke forveksle med *Midlet*. „Kampen om Fem-

øren" er os noget paatvunget udefra og som vi har taget op og kan bruge for at holde Arbejderne i Aande; men det er hverken revolutionært eller socialistisk. Vi maa vænne os til at betragte vore økomiske Organisationer som dem der skal bringe det nuværende Udbyttersamfund til Fald. Vort Maal er ikke at være godt betalte Udbyttede, fede Faar i Kapitalismens Tøjreslag, vort Maal skal være at afskaffe Udbytningen, Voldet og Tyranniet.

Vort Forhold til Militærvæsenet f. Eks. maa da vise tydelig og klart at vore Fagforeninger kan og skal bruges som et Middel til revolutionære Handlinger.

Militærnægterbevægelsen, hvor udbredt den end kan være kan jo kun være en Agitationsbevægelse. Naar jeg skriver „kun" er det ikke fordi jeg underkender Agitationens Betydning, og Militærnægtelsen har jo til Dato været den største antimilitæristiske Agitationsbevægelse i Danmark; men fordi jeg ser at Militærnægtelse ikke er nok. Vi maa have Arbejderklassens store Mængde til at indse at de i deres Arbejdsnægtelse har et uhyre Middel til Bekæmpelse af Militarisme, og selve den sidste store Militærstrejke kan jo kun organiseres gennem Arbejdernes egne Organisationer, Fagbevægelsen.

Hvis vore økonomiske Organisationer vilde gaa bort fra deres passive Holdning til Militarismen overtil en mere aktiv, kunde man sige, at Bevægelsen var i Færd med at blive revolutionær.

Ligesom med Arbejdernes Forhold til Staten og Kapitalismen. Saa længe vi kun bliver ved med at arbejde for at Udbytningen skal betales højere, medens vi ikke rokker ved selve Systemet bliver det ved med at være en reformistisk Kamp. Vi maa med andre Ord bringe Idealismen ind i Fagbevægelsen, se at bringe vore Idealer og vore Organisationer i Overensstemmelse med hinanden. Vore Organisationer skal være vore Vaaben til at virkeliggøre vore Idealer.

Anders Fritzner.

De St. Florian manglede Vand.

—✱—

En gammel Mand — han var nok fra Mars — foretog engang en lang Rejse og kom da blandt andet ogsaa til Bøhmen.

Her undredes han over de mange Helgenbilleder han saa, og navnlig lagde han da Mærke til en vis St. Florian, hvis Billede var hængt op overalt.

Han blev nysgerrig efter at faa at vide, hvad det var for en Mand der blev hædret saa højt, og spurgte derfor sin Fører ad.

Denne blev ikke lidt forbavset ved at møde en saadan Uvidenhed, og svarede:

— St. Florian er jo vor Skytshelgen mod Ildebrand.

Den Fremmede — det var saadan en gammel besindig Mand — døjede med at holde et Smil tilbage, men han sagde ikke noget.

Kort efter kom de forbi en Bakke, hvorpaa stod Ruinerne af et lille Hus, som nylig var brændt.

— Hvem tilhørte dette Hus? spurgte den Fremmede.

— Jo, det var jo netop et Kapel, som vi havde bygget for St. Florian, svarede Føreren mistrøstig, og nu brændte det sidste Nat.

Den Fremmede trak lidt paa Smilebaandet; men idet han bestræbte sig for at være alvorlig, spurgte han i en naiv Tone:

— Men hvad hjalp saa St. Florian?

Føreren tav lidt, men endelig kom det langtrukkent:

— Vi havde jo ikke noget Vand deroppe, og saa kunde St. Flirian heller ikke hjælpe.

Den Gamle syntes Svaret var godt.

— — —

Et Par Maaneder senere — henad Efteraaret — faldt hans Vej gennem Danmark.

Det var lige i den Tid, da Rigsdagen var bleven sammenkaldt, og hvor han kom frem hørte han kun Tale om Rigsdag og Rigsdagsmænd.

— Sig mig engang — spurgte han en Mand, som han traf paa Landevejen — hvad er denne Rigsdag for En?

— Det er en Forsamling af Mænd, som vi vælger og sender ind til København, hvor de sidder og styrer hele Landet, svarede Manden med en vis Stolthed.

Den Fremmede forstod ikke rigtig, hvorledes dette kunde lade sig gøre, men han takkede for Oplysningen og satte saa Kursen mod København.

Men saa snart han var kommen ind paa Stenbroen saa han at Rigsdagen gjorde sit Arbejde daarligt. Thi her saa han fattige, pjaltede Stympere som ikke havde det tørre Brød, mens samtidig velklædte Herrer og Damer sad paa Kaféerne og fraadsede i alskens Lækkerier. Han saa, hvorledes nogle løb for at komme i rette Tid paa Arbejde, medens andre drev omkring uden at have noget at bestille.

Han fandt det hele meningsløst og gav sig i Snak med en af dem, der hastede paa Arbejde.

— Hvordan kan det være, at I har saa stærk Tro til denne Rigsdag? — spurgte han — I ser jo dog, at den slet ikke styrer Landet saaledes, at I kan være tjent med det!

Den adspurgte standsede, og halvvejs fortørnet over, at nogen kunde være i Tvivl om Rigsdagens gode Egenskaber — det var nemlig en oplyst Arbejder — svarede han:

— Selvfølgelig er Rigsdagen udmærket; men saalænge de økonomiske Forhold ikke er forandret kan den naturligvis ikke afskaffe Fattigdommen.

Manden fra Mars smaalo lidt i Skæget og nikkede forstaaende.

Han tænkte bare paa St. Florian.

✱

Kan man tænke sig noget mere komisk, end at et Menneske har Lov til at slaa mig ihjel, fordi han bor paa den anden Side af Søen, og fordi hans Fyrste er blevet uenig med min, skønt jeg ikke har noget Mellemværende med ham.

Pachal.

Løgn.

—✱—

Jeg hørte en sang om livet en gang,
som nok kunde hjerterne røre.
Den hadde en dyp, melodisk klang,
end synes jeg den at høre.

Den malede livet så lyst og skjøndt
og talte i vers og prosa
om ting, hvorom aldrig jeg hadde drømt,
jeg syntes, at livet var rosa.

Den talte om alle stormænds værk
og roste i høje toner
alle de fyrster, stor og stærk,
som sat paa de gyldne troner.

Og atter den talte saa lyst og skjøndt
for dem, som slet og trellet,
og endnu den talte saa varmt og ømt
for dem, som dagene tællet.

Og hadde du levet i suk og bøn
og aldrig klaget din nød,
du skulde til gjengjeld faa din løn
i Himlen — naar du var død!

Nu kjender jeg livet! Jeg vet, det er løgn,
og forbandet dikt er det hele.
Vi nøjer os ej med en fantasiløn;
vi vil livsgoderne dele!

Johannes Leknes.

Et Par Ord om Anarkisme

af *Rolf Hammer.*

—✱—

Ordet Anarki, er et græsk Ord, som Proudhon første Gang brugte i sin Bog: »Hvad er Ejendom?«, og det betyder ordret oversat: uden Herredømme, uden Regering. Anarkismen er da Læren om Anarkiet og Anarkiet den Tilstand, hvor der ikke er nogen Styrelse, noget Menneskes Herredømme over noget andet, hvor der ikke er Stat, Regeringer, Love eller andre Tvangsmidler af nogen Art, men hvor der eksisterer virkelig Frihed for alle Individer, sammenknyttede ved Solidaritetens Baand.

Fælles for Socialdemokratiet og Anarkismen er Kritiken af det bestaaende Samfund og den stærke Betoning af Solidaritetsfølelsen. Men medens Socialdemokraterne betragter Socialismen som et sidste Trin af en lovmæssig økonomisk Udvikling paa Historiens Grund og nærer dyb Beundring for Marx som den, der i sit Værk »Kapitalen« har sat den videnskabelige Socialisme i System, er Anarkisterne mindre begejstrede for Marx's Autoritet og søger endog nu og da med større eller mindre Held at rokke ved hele den Bygning, Marx har rejst. Anarkisterne ser snarere det bestemmende i Menneskenes Ideer og Idealer; de mener, at det mere er Menneskene end Forholdene, der opbygger og nedriver de sociale Indretninger. I Modsætning til Socialdemokraterne bekæmper Anarkisterne al Deltagelse i politisk Valg, fordi de mener, at det parlamentariske Liv fordærver og forsumper Folk og skaber en ny Række Autoriteter.

Regering, Autoritet under enhver Form — det er da det Anarkisterne først og fremmest bekæmper. Først Autoriteten Gud. I Modsætning til Socialdemokraterne, der betragter Religionen som en privat Sag, hvorimod der ikke skal agiteres, kæmper Anarkisterne ogsaa imod denne Autoritet, fordi den ved sine Opfordringer til Ydmyghed og Sagtmodighed og Løfter om et roligt Liv efter Døden, holder Folk fra at kæmpe for et bedre Samfund her paa Jorden. Saa er der Staten, Regeringen, Anarkisterne vender sig imod. Staten har til alle Tider været og vil altid være ensbetydende med den herskende Klasse, og med sine Hjælpemidler: Love, Militær og Politi har Staten altid været paa den herskende Klasses Side mod de Undertrykte. Derfor er Anarkisterne ogsaa mod den socialistiske Stat, fordi det vilde blive et Tyranni om mulig endnu værre end det nuværende, blot under forandrede Former — en Majoritet undertrykkende en Minoritet ad Lovgivningens Vej. Men Loven, som altid er lavet af den herskende Klasse for at undertrykke de andre Klasser, Loven, som med ubetydelige Ændringer er, som den var for Aarhundrede tilbage, et overleveret Dokument fuld af Paragrafer mod den fattige og nødlidende Del af Befolkningen, ogsaa Loven er en Autoritet, som maa bekæmpes.

Anarkiet, som Anarkisterne tilstræber, bliver da et Samfund uden Stat, uden Love og uden Politi, uden Militær og Domstole, hvor Individerne kun er bundne ved gensidig Overensstemmelse, og hvor ethvert Individs Frihed er ubeskaaret. Produktionen foregaar da ved Sammenslutning af større eller mindre Grupper, der sætter sig i Forbindelse med andre Grupper, som den har Interesse tilfælles med. Denne Gruppeordning er ikke bestemt ved nogen stedlig Grænse, men Medlemmerne af en

Gruppe træder i Forbindelse med Medlemmerne af en anden nærmere eller fjærnere boende. Da Penge, som jo er Aarsagen til saa megen egoistisk Handlemaade, vil forsvinde, og da der heller ikke længere vil være Mulighed for det ene Menneskes Tyranni over det andet, vil Egoismen mere og mere træde tilbage og give Plads for den fælles Følelse af Solidaritet, som allerede nu i saa mange Forhold viser sig at have en stor Betydning.

Bagerstrejkens Fejl.

Det er nemt at se, at Bagernes Nedlæggelse ar Arbejdet var berettiget. Man kan ikke leve med Natarbejde til ca. 40 Kr. om Ugen. Natarbejdet er tilmed meningsløst; enten Folk faar deres varme Brød om Aftenen eller om Morgenen, kan være dem ligegyldigt, og da bør den mere slaveagtige Arbejdsmaade, som Natarbejdet er, opgives. Alt Natarbejde kan selvfølgelig ikke afskaffes; men Bagernes kan det.

At de Strejkende har brudt en Aftale, er ogsaa ligetil. Aftalen var nemlig umoralsk. Den var truffet i Henhold til et nedværdigende politisk Forlig mellem Kapitalister og socialdemokratiske Levebrødsmænd og derfor ikke værd at overholde, snarere værd at bryde.

Det bebrejdes Bagerne, at de har gjort Strejke paa Arbejdernes Fællesbageri. Men Bageriet er jo slet ikke Arbejdernes; det tilhører nogle Aktionærer. Arbejderne er ikke en Gang Aktionærer; thi saa vidt vides ejer Direktør *C. C. Andersen* Hovedparten af Aktierne. Det er et rent kapitalistisk Foretagende, der ernærer sig redeligt af Underbud og Udbytning.

Endelig har Bagerne udsat Folk for at komme til at mangle Brød. Men dersom den Indvending skulde gælde, var alle Strejker forkastelige; for en Strejke medfører altid formindsket Produktion. Saa langt gaar det altsaa glat. Men der er ogsaa Fejl ved Bagerstrejken, og de er for mange Mennesker vanskeligere at faa Øje paa, som Fejl i Reglen er det.

For det første burde et Spørgsmaal som dette, om Arbejderne skal nøjes med Natarbejde og ca. 40 Kr. om Ugen, aldrig gaa til Afstemning. At lade noget saadant afgøre ved Afstemning er umoralsk, fordi det er at overlade en vigtig Sag til den Hasard, som det er at vippe paa et Flertal eller Mindretal. Desuden, Flertallet *kan* have Ret, men det kan ogsaa have Uret. At Flertallet har Ret i dette Tilfælde, beviser ikke, at Mindretallet altid har Uret. Det omvendte hænder nok saa hyppigt. Arbejderne burde ved saadanne store Lejligheder sige: nu gaar vi! Vil Kapitalisterne og Socialdemokraternes professionelle Politikere stemme om Godt og Ondt, saa dem om det; Arbejderne bør anse Godt og Ondt for hævet over enhver Afstemning.

For det andet, Strejkens Maal var for lille. Sæt nemlig, at Arbejderne opnaaede det de forlagte, væsentlig mere Løn, saa medfører det som bekendt kun, at den Vare, de producerer, stiger i Pris. Strejker alle Fag i Løbet af en vis Periode, stiger alle Varer i samme Tid, og saa er Lønforhøjelsen kun den rene Indbildning. Dette maa nu snart høre til vor Børnelærdom; højere Løn giver højere Varepriser, højere Husleje og højere Skatter.

Hovedfejlen er altsaa, at *Bagerne har forlangt for lidt.* De skulde være mødt op med den eneste Fordring, som er socialistisk: vi vil slet ikke have Løn; vi vil overtage Produktionen! Men det er der tilsyneladende aldrig tænkt paa — akkurat hvad Revolutionen i Rusland er ved at dø af Socialdemokratisme. *Lenins* saakaldte socialistiske Stat er ikke andet end Statskapitalisme.

For Øjeblikket sidder den *Rode-Stauningske* Regering inde med en Mængde statistisk Materiale over, hvorledes Produktionen bør ledes, eller rettere ikke ledes. Denne omfattende Statistik skal gøres til det arbejdende Folks Ejendom og forøges. Naar Bagerne da næste Gang strejker — naar den første virkelig socialistiske Strejke kommer — skal der kun være et eneste Maal: Lønarbejdets Afskaffelse og Bagernes Overtagelse af Brødproduktionen gennem det *Arbejderraad*, som forhaabentlig bliver rejst paa den Tomt, hvor de socialdemokratiske Fagforeninger indgik Forlig med den kapitalistiske Produktionsmaade.

J. J. Ipsen.

Forhandlere af „Den røde Krig" bedes opgøre deres Regnskab saa hurtig som muligt. Husk at Bladets Fremgang afhænger af hurtig og sikker Opgørelse.

Ekspeditionen.

Sabotage.

Sabotage karakteriseres af Demokraterne som umoralsk. Arbejderne skal pænt finde sig i at blive saboteret af det kapitalistiske Samfund fra Vuggen til Graven. Men naar disse, den borgerlige Sabotages Opretholdere, rækker Pegefingere i Vejret, og snakker højt om det umoralske i Arbejdernes Sabotage, saa skal Arbejderne, som Hunde stikke Halen mellem Benene og gaa tilbage til sine Huler.

Sabotagen er ikke i og for sig umoralsk, som Lederne paastaar. Det beror ganske paa, hvordan den benyttes. Og ligesom alt andet kan misbruges, selv Strejken, kan naturligvis ogsaa Sabotagen misbruges.

Men det gælder en Gang for alle, at slaa den moralske Skræk for Sabotagen som Princip ned, for denne moralske Skræk er fuldstændig grundløs.

Naar Arbejderne f. Eks. sænker sit Arbejdstempo, for at forhindre en altfor stor Udbytning af sin Arbejdskraft, og igen øger Tempoet, naar de har faaet en større Andel af Arbejdets Udbytte, saa er dette en fuldstændig loyal Akt af Selvhævdelse, ligesaa moralsk som enhver anden Handling, og som intet socialistisk tænkende Menneske kan klandre.

Indmeld Dig i den ungsocialistiske Bevægelse

Literatur.

Ungsocialistiska Partiets Førlag Stockholm: Den Modärna Staten af Peter Krapotkin oversat af Albert Jensen 128 Sider 1 Kr. 25 Øre.

En kundskabsrig og vel gennemført Kritik af den moderne Stat, og en Bog, som vi ogsaa kunde have Interesse af at faa ud paa Dansk. Om nu alle var med til at sprede den mindre omfangsrige Litteratur vi udgiver, er det ikke usandsynligt, at vi i Løbet af kort Tid drister os til at udgive større Arbejder. Men indtil da maa vi nøjes med i de kommende Numre at give en kort Fremstilling af Krapotkins Værk, som er skrevet i 1913. Vi opfordrer alle interesserede at skaffe sig Bogen fra Forlaget i Sverrig.

Udgivet af

Ungsocialistisk Forening, København.

Redigeret af en Kommité.

Redaktionens Adresse:

A. Fritzner, Nordre Fasanvej 15 B. 1 København F.

Ekspedition:

Vesselsgade 7 St. København N.

Ansvarlig overfor Presseloven:

Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet, Kbhvn.